

LÓRINCZ P. GABRIELLA

FÁJ

Gyűrött reggelben
Kisírt szemű angyal
Térdel
Virágillattal temető füstölög
Minden gyertyalángot
Elfúj a szél
És a hegy felől
Fekete tavasz érkezik
És reszket a folyékony út
Ez a sötét zselé
És nyögnek a lábnyomok

KENYEREM ADTAM

Egyetlen fehébr abroszomon
Terítettem eléd a vacsorát...
Az étel nem kellett,
De bemocskoltad az abroszt...
Már betek óta
Áztatom, főzöm, mosom...
Te állsz előttem, és nézed,
Még bocsánatom sem kéred.
És a folt nem fakul.
Aztán mosoly csurran ki fogaid közül,
Indulsz és jóllaksz valahol.

SZABÓ ISTVÁN KEVE

GÖMB ÉS FORMA

Bezárt tér s idő koponyámban,
A földi Solaris elzártsága, hol
Időre szánt értelem születik, s
Körbejárja nemes udvarát
Saját univerzum képzett porondján:
Emberi kéz az ember kora,
Eredő kötelék az egység veleje, mely
Belső dermedt táj, s
A hasonlóság nyomtájéka.

A forma adja a működést, s
Okot épít az egység, hogy
Vonulás s többesség telepedjen, melyek
Formátlan léte szabad gondolat:
Ember s univerzum egy mozzanat.

A vonal vége visszatérő elem,
Tartalom s buzdueltság,
A kettő közti különbség a határ,
Mint az érzékeny új, s
Az erős régi:
Megalkotják az életet.